Nr 5
maj
1952
36. ÅRGANG

SPEJDERNES MAGASIN

Det kan du ikke? Og du er spejder!

Sådan en bemærkning hører man af og til. Den er måske sagt for at gøre nar, men er alligevel et udtryk for, at man i almindelighed venter, at en spejder skal kunne klare en hvilken som helst situation.

»Man må gøre noget for at gøre noget, for ellers bliver der ikke gjort noget,« sagde en sergent af den gamle skole, og det er sandt. Halvdelen af praktisk håndelag består bare i at man gør noget. Der er altid en ende at få fat i, grib den og begynd, så kan du efterhånden arbejde dig frem. Det har alle gjort, der har nået noget her i livet.

Hvad er det der sker, når vi drager i lejr? Vi kommer til en bar mark. Der skal vi bo, spise og sove i en ugestid eller mere. Vi skal selv klare det hele. Husene stiller vi selv op (det vil sige teltene), og er det ikke gjort rigtigt, risikerer vi, at de braser ned over hovedet på os en nat i et forrygende uvejr. Hvis du engang har prøvet sammen med søvndrukne kammerater at mase med teltlærred, stænger, barduner og pløkke i en bælgmørk nat med storm og regn, kun iført pyjamas og regnfrakke, og med en strejkende lommelygte i hånden — ja, så opgiver du enten det hele og går aldrig mere i lejr (det er der nemlig nogle, der gør) eller også beslutter du dig til at lære at rejse et telt forsvarligt, så den slags genvordigheder undgås i fremtiden. Altså: praktisk håndelag!

Og maden. Den kommer ikke af sig selv. Mor er nemlig blevet derhjemme, og spejdere i lejr frabeder sig velvillig assistance af »tanter«.

Den slappe spejder, ham der aldrig vil nå noget her i livet, han ønsker alt besværet og ubehagelighederne langt væk, og foretrækker for eftertiden at blive hjemme i mors skørter. Den rigtige spejder lærer sig at lave ordentlig mad og at tænde en ordentlig ild af det rigtige brænde.

Forsidebilledet er

et lejrminde fra Grenaalejren. Hvem husker ikke lejrens eneste sækkepibe? Fotograferet af Mogens la Cour, Århus.

Sct. Georgsbudskabet 1952

En god ven sagde engang til mig: »Du skal tage alt det, der møder dig på din vej som en oplevelse, og du skal møde besværlighederne med et smil. For du ved jo godt, at imorgen, i overmorgen eller en anden dag, så smiler du ad de besværligheder, du møder idag, og så kan du ligeså godt straks møde dem med et smil, så bliver de meget lettere at overvinde.«

Det sker sikkert også for dig, at du kan komme ind i en periode, hvor du synes, at alt går dig imod, og du bliver sur og modløs. Det bliver det ikke bedre af, men prøv så en gang at følge det råd, som min ven gav mig, og du vil komme til at give ham ret i, at alt så bliver lettere. Den dag, du lader gå i surhed og modløshed, er en dag, der aldrig kommer tilbage, og du får ikke chance for at leve den om een gang til. Det, der skete i går, er fortid, og du kan intet ændre herved. Dagen i morgen er fremtid, og du ved ikke, om du kommer til at opleve den. Du har ret til at have dine store forventninger til morgendagen, men du har ingen garanti for at forventningerne kan opfyldes. Men dagen idag, den er nutiden, og den er helt din egen. Derfor må du prøve på at fylde hvert minut af den, så den får værdi for dig. Det betyder ikke, at du kun skal bruge den til at dygtiggøre dig — det skal du selvfølgelig også — men du skal prøve på at fylde den og opleve den i sikker forventning om, at det du oplever idag, kommer du aldrig til at opleve helt magen til. Dit liv vil sikkert komme til at bestå af en lang række almindelige dage, der ikke adskiller sig særligt fra hinanden, og ind i mellem vil der komme enkelte dage, hvor du oplever noget ganske særligt, som vil præge dig for livet. Men hver eneste hverdag er med til at præge dig en lille bitte smule, og det du får ud af din hverdag er afgørende for, hvad du får ud af dit liv, og hvorledes du vil møde de enkelte store dage, du får i dit liv.

Lader du din dag gå i surhed og modløshed, så bliver du sikkert et ensomt menneske, men møder du verden med et frejdigt smil, parat til med frisk mod at løse de opgaver, der møder dig på din vej, så vil du blive en mand, man får tillid til, og du vil blive dine venners ven.

Johan Jessen.

Fortiden genopstår på Eskildø i Roskilde fjord. Læs artiklen om københavnske roveres udgravningsarbejde på Eskildø side 68. Fot. Olaf Keldstrup.

SØSPEJDERE FRA MANGE LANDE

Østafrika.

Sverrig.

Frankrig.

Grækenland.

Grækenland.

Den spændende beretning fra
Landsskovmandsturneringen
følger i næste nummer,
der kommer 1. juni

Sydafrika.

Fot. Mogens Holmberg.

Operation WILHELM

På spejderfærd tilbage til middelalderen

Af Kurt Forsting

På den tid, da Valdemar den store var konge over det gensamlede Danmark, og da biskop Absalon var Danmarks første virkelige statsminister, ja måske endnu tidligere på Hertug Knuds tid, levede der på Eskildsø i Roskildefjord et munkesamfund, der vel har bestået af 10-12 munke. De havde der et lille kloster, antageligt bygget af træ, og en kirke, som var bygget af kampesten i samme stilart, som vi finder det rundt om i landet i de allerældste kampestenskirker. Øen de boede på, lå midt i det dengang meget vigtige farvand, der førte ind til rigets centrum, Roskilde og Lejre, der var henholdsvis kirkens og kongemagtens sæde. Det er en ø på ca. 240 td. land, ret flad med enkelte bakkedrag på. Til det lille munkesamfund kom omkring år 1170 abbed Vilhelm, hentet herop fra Paris af sin studiekammerat Absalon. Vilhelm skulle være klosterets prior eller abbed, han var en meget lærd mand, der var fransk i sind og skind, men med tiden blev han dansk og kom senere til at spille en rolle i vort lands historie som Danmarks første rigtige udenrigsminister — men herom kan I læse nærmere i et leksikon.

Det var Eskildsø vi skulle høre lidt om. Klosteret var vel, som de fleste klostre dengang, et sted, hvor der arbejdedes meget med landbruget, havebrug, man har vel taget sig af egnens syge, haft gæstehus (herberg) og iøvrigt taget sig af, hvad der var kirkens opgaver dengang. Men Absalon var ikke tilfreds med munkenes liv og opførsel, og for at sætte skik på dem, kaldte han sin ven Vilhelm op til øen, for at han kunne lære dem gode sæder og skikke. Det lykkedes sikkert også for ham, men han var vant til de store forhold i Paris og fandt øen for lille og snæver, og det endte da med, at han fik Absalon til at give sig Æbelholt ved Hillerød, og her opstod et stort og berømt kloster, hvor lægevidenskaben efter den tids målestok var meget højt anskrevet.

Munkene flyttede altså væk fra Eskildsø, og klosteret forfaldt. Træbygningerne er der ikke noget spor tilbage af, men af kirkebygningen er der endnu fundamentet og en del af murene tilbage.

Vi var en del københavnske rovere, som savnede en ordentlig opgave at tage fat på, og så gik vi op på nationalmusæet og spurgte dem, om de havde et stykke arbejde til os. Vi ville gerne have lov at gøre noget, der kunne skabe resultater for andre end os selv uden derfor at tage brødet ud af munden på nogen. Jo, det havde de da, der var så mange ruiner rundt om i landet, men man havde ingen penge, så det kunne ikke nytte, at vi ventede at få noget tilskud til redskaber eller materialer. Ja, ja, tænkte vi, det må vi vel så selv klare, og vi fik lov at gå i gang på Eskildsø. Vi tog derop nogen tid senere efter at have studeret, hvad der var at finde om øen og dens ruin, bevæbnede med skovle og spader og hvad vi ellers fandt nyttigt, og fandt en jordhøj, tæt beplantet med buske og træer, samt brændenælder nok til at fylde Rådhuspladsen med. Ruin var der ikke meget af. Vi smøgede imidlertid ærmerne op, huggede brændenælderne ned for fode, fældede nogle buske og træer og lidt efter lidt kom der nogle murhjørner frem. Nu begyndte det at blive spændende, ih, hvor vi arbejdede for at komme ind i ruinen så vi kunne se, hvor vi skulle tage fat på det egentlige arbejde. Lidt op ad dagen var vi så langt at vi kunne se, hvor meget der var at gøre, og det skal ikke nægtes, at vi blev noget ilde berørt. Vi havde jo i vort stille sind regnet med, at det kunne vi da sagtens klare på nogle weekends, men der havde vi forregnet os.

Nu er det jo ikke en spejders vane at give op overfor en opgave, som synes at være for stor, så vi smøgede ærmerne en ekstra gang op og begyndte at grave os ned imod jordens centrum, og i løbet af

fortsættes nederst næste side

LEJR-ORDS-OPGAVE

Vi skal prøve en ny form for opgave. Måske er den sværere end den ser ud til. På dette nydelige telt findes flere rækker rubrikker. Det er nu din opgave at udfylde hver af disse rækker med eet eller flere ord, der har tilknytning til en spejderlejr. I hver kvadrat må kun stå eet bogstav, og i hver række kan du skrive enten kun eet ord — eller flere ord efter hinanden. Dog må du ikke gå over i næste linie med et påbegyndt ord. Kvadrater, du ikke benytter, lader du stå tomme.

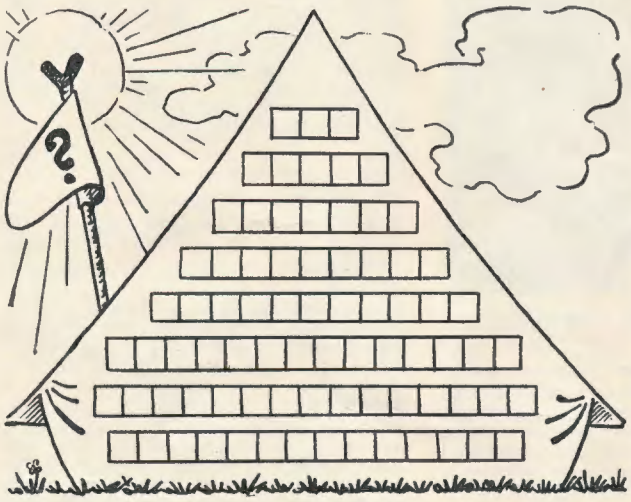

Points beregner vi således: Ved indsendelse af »teltet« (eller meget gerne en kopi deraf) får man 10. Herfra trækker vi 1 point for hver blank kvadrat. Og endelig lægger vi 1 point til for hvert ord, der betegner en ting, en spejder *normalt* transporterer i sin rygsæk.

Vi starter altså med 10 ÷ 2 for tomme kvadrater + 4 for ting i rygsæk. Det giver altså 12 points i dette tilfælde.

Alle spejdere og ulve kan deltage. Ingen må være fyldt 18 år.

Det bedste resultat belønnes med en tikroneseddel, den næstbedste med en femkroneseddel — altså en god hjælp til de forestående lejre.

Løsningen indsendes senest den 20. maj til DDS, Fiolstræde 19, København K., idet du skriver »Lejrord« uden på kuverten.

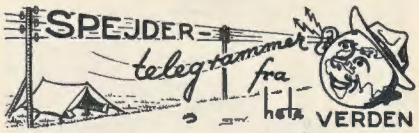

Tyskland.

Bund Deutscher Pfadfinder afholder forbundslejr fra den 1. til 12. august ved Weissenhaus ved Hohenwachter bugt nær Kiel. Lejrkontingentet er endnu ikke fastlagt. Er der en trop eller et par patruljer, der kunne tænke sig at opleve sommerlejren her med udflugter til det skønne Pløen og måske til den gamle Hansestad Lybeck, så skriv omgående gennem divisionen til korpskontoret.

Hvert andet år samles repræsentanter for alle spejderlande til en konference. Næste gang — i 1953 — mødes man i Lichtenstein.

Et stort antal spejdere vil deltage i en større kanotur, som de engelske spejdere arrangerer omkring 1. august i egnen omkring Nottingham. (Du husker Robin Hood!).

I Nyasaland har spejderne fået overladt et stort areal til fast lejrplads. Inden man kunne tage det i brug, måtte en del højt græs brændes af, hvorved man vækkede en *løve* af sin middagssøvn.

Operation Wilhelm fortsat

dagen kom vi da så langt, at vi kunne få et overblik over, hvor stor kirken havde været, og hvordan den havde været indrettet. Vi havde planlagt at blive deroppe hele ugen til den næste søndag, men efterhånden som arbejdet skred frem, fik vi brugt 10 weekends foruden en uges ferie på at grave os ca. 1 meter ned i ruinen. Der er nemlig det ved en sådan udgravning, at man ikke bare kan mase løs, nej, man skal passe paa, at man ikke ødelægger noget eller kommer til at smide ting væk, som måske gemmer sig i den løse jord, så der må graves forsigtigt, i tynde lag, lige tykt over det hele og efterhånden som man får gravet jord og sten væk skal det jo også flyttes så langt væk, at det ikke ligger i vejen, når man kommer til den anden ende af udgravningen. Vi nåede som sagt ikke mere end ca. 1 meter ned sidste sommer og fandt ikke noget, der var særligt opsigtsvækkende, men vi har kig på forskellige ting, som skal komme frem i den kommende sommer, for vi fortsætter naturligvis iår og måske også næste år. Vi skal reparere murene, så de ikke bliver ødelagt af regn, blæst og frost, vi skal grave helt ned til gulvet, så vi måske kan finde minder fra munketiden, og vi skal finde ud af om bygningen har været brugt efter munketiden, og hvad den har været brugt til, så du kan forstå, at der er mange og interessante opgaver tilbage for os. På billedet 1, 2 og 3 ser du, hvordan der så ud de første dage, vi arbejdede, på billede 4 kan du se, hvor langt vi nåede i løbet af sommeren, og på billede 5 har vi drømt os nogle hundrede år tilbage, og ladet en af de gamle munke »gå igen«.

Sidste år var det roverne i København, der arbejdede på ruinen, og de fortsætter også iår, men vi ser meget gerne hjælpere udefra og håber naturligvis specielt at mødes på Eskildsø med vore roverkammerater og større skovmænd fra store dele af Sjælland, så hvis du er interesseret i at være med, kan du skrive om oplysninger til »Operation Vilhelm« c/o Forsting, Ibstrupvænget 11, Gentofte.

12. REJSEBREV — FORTSÆTTELSE — EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

Sneklædte fjelde, træbregner — — og kvægmyg.

Så snart fangsten var vel om bord, blev kursen sat mod Milford Sound, den berømteste af Vestlandets navnkundige fjorde, der så ofte og med god grund er blevet sammenlignet med de norske. Hen på morgenen dukkede de takkede, sneklædte bjergtinder op; for os, der ikke vidste bedre, så det ud, som om Galathea styrede lige ret ind mod kysten, imod hvilken brændingen tordnede. Men snart efter viste der sig en smal åbning i fjeldsiden, indsejlingen til den få hundrede meter brede og 5—6 km lange Milford fjord.

Indtil den sidste verdenskrig tilhørte Galathea den ny zealandske flåde, og den hed dengang H.M.S. »Leith«, og under det navn huskes den stadig af de fleste ny zealændere. Som så mange andre krigsskibe havde også Leith foretaget opmålinger til søkort men forøvrigt kun i begrænset omfang. Nu ville tilfældet, at et af de få steder, der i sin tid blev opmålt af Leith, netop var Harrison Cove, hvor opmålingsarbejdet blev foretaget d. 16. januar 1936. Og nøjagtig på samme dato, nu 15 år senere, fandt det samme skib under et andet navn og et andet flag frem til ankerpladsen på dette afsides sted på kloden ved hjælp af det søkort, der var resultatet af opmålingerne dengang!

Vi så ikke meget til landdyrene, mens vi opholdt os i Milford Sound. Allerede ude fra skibet havde vi kunnet høre bogfinke- og solsortesang — helt herned havde disse og andre nordeuropæiske fugle, der blev indført i forrige århundrede, bredt sig. Af ny zealandske fugle så jeg kun den store hvide og grønne skovdue samt den smukke tui, en stærelignende fugl med en umotiveret dusk hvide fjer på brystet. Om natten lyttede vi efter kiwi'er men hørte desværre ikke nogen.

Var der ikke mange større vingede væsner, så var der til gengæld myriader af små djævelske kvægmyg, der lå på lur ved strandkanten, når vi gik i land, og kastede sig over os og tog for sig af retterne af hjertens lyst. Det værste var, at nogle dage senere svulmede deres stik op og blev til røde smertende knopper. Disse dyr var så sandelig slangen i paradiset ....

En ny zealandsk fjord undersøges for første gang.

Ude ombord, hvor man kunne nære sig for kvægmyg, havde lystfiskerne travlt. Her var masser af fisk, ja selv den hummerlignende langust lod sig tage på krog (de fleste fik vi dog i tejner) foruden bl. a. en mere end 1 m bred rokke og nogle lyslilla slimål, der er en meget primitiv fisk, som kan afgive helt usandsynlige mængder af noget modbydeligt slim, en hel pøsfuld var ikke ualmindeligt.

Men vi var jo ikke gået til Milford Sound kun for at se på naturskønhed, spise languster i mayonnaise og selv blive ædt levende af kvækmyg. Med al respekt for disse formål var det arbejdet med at tage en serie bundprøver på langs ud gennem fjorden og på fastlandssoklen udenfor, der var det væsentlige — ikke mindst for at kunne drage sammenligninger med tilsvarende fjorde på den nordlige halvkugle. Under et par dages forceret arbejde lykkedes det os at tage ca. 20 bundprøver, der viste sig at være meget rige på dyr, langt rigere end vi havde fundet det i troperne. En af de ny zealandske zoologer, der var med som gæst om bord, var specialist i muslinger og snegle. Han fandt, at selv i dette bundmateriale fra kun ca. 300 m og op til 30 m dybde var henimod en femtedel af disse dyr nye for videnskaben; dette siger en del om, at der stadig er meget at gøre i disse farvande.

Den skønne ankerplads i Mildford fjord.

Fra Milford var det meningen, at vi skulle være gået til Christchurch på østsiden af Sydøen. Imidlertid var et lille tandhjul i vort værdifulde, ja uundværlige ekkolod blevet træt af at køre rundt og rundt — det var simpelthen slidt op i det forløbne halvandet år. At fiske på større dybder uden ekkolod ville være at famle helt i blinde; da der var en chance for at få det repareret i hovedstaden Wellington, måtte man skride til at meddele myndighederne i Christchurch, at vi som følge af uforudsete hændelser beklagede at måtte opgive besøget i den by.

Dette var en særlig stor skuffelse for mig, fordi jeg i Christchurch skulle have mødt og boet hos nogle meget gode spejdervenner, jeg lærte at kende ved Rover Moot i Norge i 1949, og som havde glædet sig meget til vort besøg.

Det tog kun nogle få dage at sejle fra Wellington nordpå til Auckland. undervejs tog vi bundprøver og et træk med flydetrawlen i de frie vandmasser i 800 m dybde, men fangsten var ret ringe.

Som en forsmag på de gejsere, svovlkilder o.s.v., vi vil få at se under vort ophold her i Auckland, passerede vi ret tæt forbi White Island, en stadig aktiv, hesteskoformet vulkanø. Man kunne lugte svovldusten langt væk, og op af krateret, som vi desværre ikke kunne se ude fra skibet, vælte de store mængder af røg og damp.

Næste morgen kom vi til Auckland — og så på gensyn næste gang, hvor I skal høre om varme kilder og ny zealandske spejdere og fiskeri i Kermadecgraven nord herfor, der er et af jordens allerdybeste huller.

13. REJSEBREV.

Tongagraven i marts 1952.

Auckland er Ny Zealands største by, omtrent tre gange så stor som Århus; i udstrækning er den næsten som København, fordi man i ny zealandske byer bor i egne villaer, der jo fylder væsentligt mere i landskabet end lejligheder. Byen ligger ved grunden af den spidse halvø, der strækker sig langt nordpå. Den er bygget på et ret fladt terræn, men her og der hæver sig grønne, kullede bakker på et par 100 m højde. Det er forlængst udslukte vulkaner, og fra toppen af dem har man den skønneste udsigt over byen og de to have, Tasmansøen og Stillehavet, der på det smalleste sted kun er adskilt ved en 10 km bred tange. Fra Stillehavet skærer den brede Hauraki bugt sig ind, og her ligger den velbeskyttede havn.

Sydhavets vikinger.

For ca. 600 år siden forlod en prægtig flåde af dobbelkanoer Tahati, hjemstedet for hele den polynesiske kultur, der allerede havde eller på den tid var ved at sprede sig til Stillehavets øverden. Over tusind mænd, kvinder og børn sejlede mod sydvest, mod en ukendt fremtid i et stort land, der sagdes at ligge langt borte mod sydvest. Deres fremragende sømandskunst førte dem direkte til Ao-Tea-Roa, »den lange hvide skys land«, der er det polynesiske navn for det langstrakte Ny Zealand med dets mange sneklædte fjelde. De landede forskellige steder på Nordøen og tog her land i besiddelse. Disse polynesiere er forfædrene til maorierne, den indfødte del af Ny Zealands befolkning; de tæller idag godt 100.000 af landets 1½ mill. indbyggere.

Gennem de følgende århundreder udviklede maorierne en rig og særpræget kultur, som det desværre her vil føre for vidt at komme nærmere ind på. I mange retninger havde de meget tilfælles med de gamle vikinger — et hårdført, krigsvant

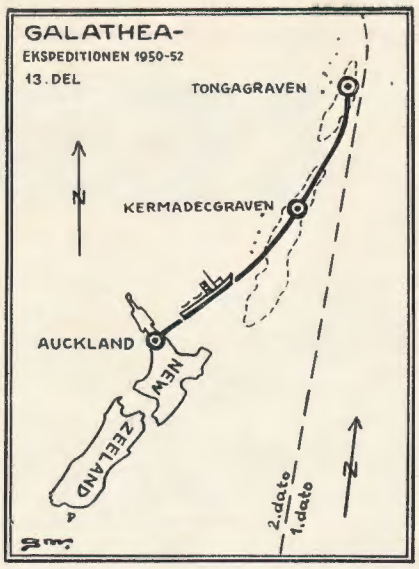

folk, hvor sagn og myter spillede en stor rolle. Kunsten — især træskærekunsten — nåede en højde, der næppe er overgået af noget andet kulturfolk, og som i gamle dage blev udført med møjsommeligt tilhugne og slebne stenredskaber.

Det frygtindgydende maori-haka —

De gamle maoristammer lå bestandig i krig med hinanden. Kampene indledes altid med skrækkelige krigsråb, **haka**. De to hære, der kunne tælle over tusind krigere, stod på linie med front mod hinanden; derpå lød krigsråbet, der skulle indgyde fjenden frygt, og som blev ledsaget af ansigtsgrimasser, rytmiske bevægelser med armene og stampen med benene, så »jorden gungrede og træernes løv skælvede derved«. Ulige mere fredeligt var maorikvindernes melodiske sange og skønne **poi**-danse, der blev udført med bastkugler, bundet til en snor.

Ved en festaften i den danske klub i Auckland så vi en opvisning af både **kaha** og **poi**-danse, udført af maorier i de gamle dragter, der består af bastskørter som vist på billedet. Senere gentog de opvisningen ved en reception på Galatheas bådedæk. Af ny zealandske spejdervenner har jeg for år tilbage lært et par **haka**, og det vakte almindelig jubel blandt tilskuere og optrædende, da jeg på opfordring smed jakken og deltog i et **haka** på linie med de stoute maori-krigere!

Om at leve på en vulkan.....

Mens Galathea lå i Auckland, foretog jeg sammen med et par kammerater en uforglemmelig tur til de varme kilder i Rotorua, omtrent midt på Nordøen, ca. 250 km syd for Auckland. Den nordlige del af Ny Zealand er af rent vulkansk opbygning, og Nordøens næsthøjeste bjerg er en stadig aktiv vulkan. Også andre steder gærer og syder det i jordens indre under overfladen, ikke mindst i omegnen af Rotorua, hvor man i ordets bogstaveligste forstand lever på en vulkan. Ved at bore et vandrør ned i jorden kan man få kogende vand op i huset til madlavning og opvarmning.

De stedlige maorier bor i den del af byen, der ligger nærmest den store Taupo sø. De fleste huse er bygget i den typiske maoristil med udskårne gavlspær, dør- og vinduesrammer m. m., og midt i byen ligger et stort forsamlingshus med pragtfulde udskæringer. Tæt ved ligger maorikirken, der ligeledes rummer dejlige træskærearbejder; mellemrummene mellem de udskårne træpaneler er udfyldt med bastflettearbejde i smukke, regelmæssige mønstre, hvoraf ikke to er ens. Da der står evigt kogende vand i få meters dybde under kirkegården, har det ikke været muligt at begrave de døde på normal vis. De ligger oven på jorden, inden i store, støbte cementkasser, hvorpå der sidder inskriptioner med de dødes navne, fødsels- og dødsår osv.

Overalt mellem husene i denne mærkelige by er der huller i jorden, hvori vandet står og spilkoger — nogle steder i hele små damme, andre steder kommer det boblende op af en masse småhuller på størrelse med en tokrone. Ja, endog midt på gaden støder man hist og her på et spinkelt træstativ omkring huller i jorden, hvorfra skoldende damp vælter op, eller hvori vand stå og koger. Midt på dagen

Maori Poi dansere.

og hen under aften samles maorikvinderne omkring disse huller, et par sten væltes til side med pind, gryder og potter og pander sættes over, og madlavningen foregår som den naturligste ting af verden midt på gaden, mens biler ruller forbi i få meters afstand!

Kogende søer og begravede landsbyer.

Den første dag benyttede vi til en heldagstur pr. bus, motorbåd og gåben. I bus gik det ud til et sted, der hedder Waimangu. Her så vi højt oppefra ned over verdens største kogende sø, der er et par 100 m i diameter, og som p. gr. a. indhold af mineralsalte har den skæreste lyseblå farve. Man har af gode grunde ikke kunnet måle dens dybde men anslår den til flere 100 m. En til at begynde med kogende bæk danner afløbet fra den, og selv 1 km fra søen er bækkens vand endnu så varmt, at man kun med nød og næppe kan holde fingrene nede i det.

Vi så også en anden kratersø, hvis vand i løbet af et halvt år skifter fra dybblåt over jadegrønt til krystalklart p. gr. a. vekslende indhold af mineralsalte. For øjeblikket var det næsten så grønt som tæppet på eksamensbordet (undskyld sammenligningen, men det er den bedste, jeg kan finde på i denne varme!).

Nede ved søbredden lå store mudderflader, hvor vi så himmelblå vandhøns samt styltelø beren, en vadefugl med helt usandsynligt lange ben. Med motorbåd sejlede vi tværs over søen, langs hvis stejle bredder skyer af damp flere steder væltede frem, så det så ud, som om søbredden stod i brand. Vi havde et pragtfuldt overblik over den slumrende vulkan Tarawera, der så sent som i 1886 havde et frygteligt udbrud. På seks timer udslyngede den flere kubik-kilometer aske, der kunne spores over hele Ny Zealand. Den nærmeste omegn blev dækket med et 2-4 m tykt askelag. Herved blev flere af de daværende maorilandsbyer begravet, og hundreder af indfødte dræbtes. I den senere tid har man udgravet en af disse landsbyer, Te Wairoa, der som et andet Pompeji fortæller om indretningen af datidens huse og viser, at europæiske brugsgenstande som køkkenudstyr, jernsenge, ja selv strygejern allerede på dette forholdsvis tidlige tidspunkt af Ny Zealands kolonisering var almindelig udbredt blandt maorierne. Rundt om i den park, hvori den udgravede landsby lå, stod rækker af tykstammede, 20-30 m høje poplер — det var rester af byens palisadeværker, der havde slået rod og var vokset op til disse anselige træer! Landsbyen var omgivet af en dejlig »native bush« og den oprindelige ny zealandske skov med bregnetræer og mange stedsegrønne løvtræer, og ned over den stejle fjeldside tordnede et næsten 100 m højt vandfald.

Et herligt farveorgie.

Næste dag så vi to af områdets største geysere, Lady Knox og Pohutu, der er henholdsvis 30 og knapt 100 m høje; den førstnævnte sprang kun, når man puttede sæbe i hullet og måtte derefter »hvile sig« et helt døgn. I nærheden af den sprutende Lady kom vi gennem et område, hvor naturen har ødslet med farver ud over al beskrivelse. Hovedattraktionen er den såkaldte »malerpalet«, en flere 100 m stor, oval kisel-terrasse af den skæreste, gråhvide pastelfarve. Langs dens ene kant lå en del små, kogende damme med vidt forskellige farver. En var gul af svovl, en blåsort af manganoverilte, en okkerfarvet p. gr. a. jernindhold, og nogle var i forskellige toner af grønt som følge af vekslende indhold af ler- og kalkpartikler. Men prisen bar dog Champagnedammen i »palettens« anden ende: det var en rund, lyseblå, kogende hed sø, der sydede og bruste som sodavand p. gr. a. sit store indhold af kulsyre.

Afløbet fra »palettens« mangefarvede damme løb ned over et system af brede kiselterrasser, som ved dalens bund afsluttedes med en brink, hvorpå vandet — som i drypstenshuler — havde afsat kisel, kridende hvidt og rosafarvet og af form som et »stivnet« vandfald. Fra et udsigtspunkt tæt ved var der det skønneste blik ned over nogle gulgrønne søer mellem stejle, hvide kalkklipper, beklædt med græs, buske og bregnetræer.

Helt fantastiske var også de kogende mudderdamme. »Blåb-blåb« sagde det hele tiden, snart her, snart der. Havde det ikke

(fortsættes side 75)

LEJR

Kontiki

Den berømmelige kontiki ekspedition over Stillehavet kan nok inspirere os til at prøve en sådan i mindre format i sommerlejren. (Måske så du Langesø spejderne i Grenaalejren?). Tegningerne viser, hvorledes du kan bygge en flåde. Nogen større forklaring er vist ikke nødvendig. På flådens bagerste del rejses teltet (tag ikke det nyeste!), og på den forreste del anbringes nogle græstørv. Her kan du tænde bål og lave den fornødne mad uden at være tvunget til at gå i land for at klare dette problem. Under flåden anbringes nogle tomme tønder eller beholdere af blik. De, der ses på tegningen, har flaskeform. Når de anbringes som vist, er prop unødvendig, da luften ikke kan komme ud.

Hvis I kan finde en passende og ufarlig sø, var det nok en ide, at prøve et længere ophold på flåden med madlavning og eventuelt overnatning. Det kan lade sig gøre! Måske kan du også selv fiske maden? Ja, hvorfor ikke? Sagen er værd at undersøge. Det bliver utvivlsomt en oplevelse. Dog må du huske, at alle deltagere må være dygtige til svømning. Det er dumt at løbe nogen risiko i den retning.

Bruger du affaldshullet?

Konservesdåser og andet affald, der ikke kan brændes, graves ned. Hvis du inden nedgravningen banker dem flade fylder de mindre.

Husk at affaldshullet skal være dybt. En ræv kan nemt grave ½ m ned i jorden. Så meget jord må der mindst være over affaldet.

Din ven, sweateren

En lejrsportsmand kan ikke undvære sin sweater. Selv midt i den varmeste sommer, bliver det køligt om aftenen, og så er det sweatertime«. Kun uprøvede folk tror, at det er fint at kunne undvære den. Den er bedre egnet til lejrsport end vindjakken, der meget sjældent slutter tæt ved ærmer og halsåbning. Den uldne sweater luner af sig selv og er sundere.

Hvis du bruger tæpper, bør du vide, at to lette tæpper varmer bedre end et tykt. De gamle nybyggere brugte tæpper, der var porøse, altså ikke helt tætte og faste. Du bør nemlig vide, at det faktisk er luftlaget mellem uldhårene, der isolerer og varmer. Bomuldstæpper varmer dårligt.

At en rigtig lejrsportsmand skifter tøj fra inderst til yderst, når han går til køjs, ved du vel. Altså pyjamas!! Nybegyndere ynder at beholde strømperne på om natten i den tro, at de varmer. Det gør de ikke — hvis du ikke har haft dem på om dagen.

Hold fugtigheden ude.

Vi kender alle den følelse at skulle tage let fugtigt tøj på efter overnatning ude, og det ganske uanset, at vi har udsøgt os overnatningsstedet så tørt som muligt. — Nattefugtigheden lægger sig overalt, og da vi normalt anvender en eller anden form for åbning i teltet, kommer fugtigheden også til vort tøj. Hvis du fremstiller nogle ikke for små **plasticposer** til at opbevare tøjet i om natten, undgår du fugtigheden. Tøjet skal naturligvis være tørt, når det puttes i, ellers gør det kun ondt værre. Poserne kan udmærket anvendes til at have tøjet i også i rygsækken.

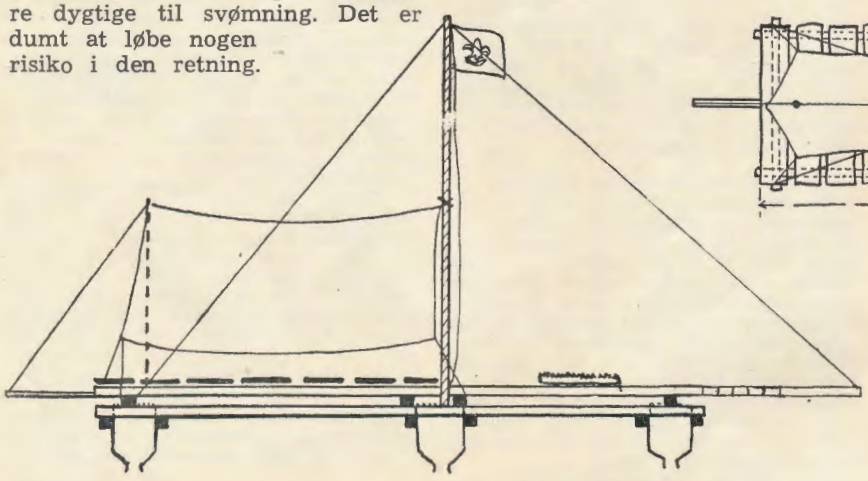

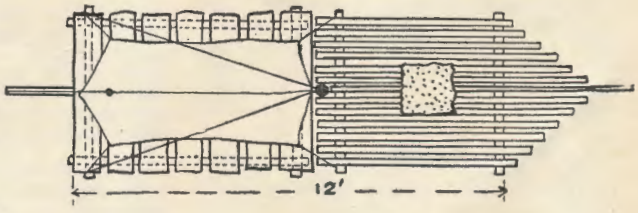

Her kan du se, hvorledes en Kontiki flåde bygges.

Tegningerne har vi lånt fra The Scout. De er tegnet af John Sweet.

LEJR-TIPS

Bruger du affaldshullet?

Konservesdåser og andet affald, der ikke kan brændes, graves ned. Hvis du inden nedgravningen banker dem flade fylder de mindre.

Husk at affaldshullet skal være dybt. En ræv kan nemt grave ½ m ned i jorden. Så meget jord må der mindst være over affaldet.

Din ven, sweateren

En lejrsportsmand kan ikke undvære sin sweater. Selv midt i den varmeste sommer, bliver det køligt om aftenen, og så er det sweatertime«. Kun uprøvede folk tror, at det er fint at kunne undvære den. Den er bedre egnet til lejrsport end vindjakken, der meget sjældent slutter tæt ved ærmer og halsåbning. Den uldne sweater luner af sig selv og er sundere.

Hvis du bruger tæpper, bør du vide, at to lette tæpper varmer bedre end et tykt. De gamle nybyggere brugte tæpper, der var porøse, altså ikke helt tætte og faste. Du bør nemlig vide, at det faktisk er luftlaget mellem uldhårene, der isolerer og varmer. Bomuldstæpper varmer dårligt.

At en rigtig lejrsportsmand skifter tøj fra inderst til yderst, når han går til køjs, ved du vel. Altså pyjamas!! Nybegyndere ynder at beholde strømperne på om natten i den tro, at de varmer. Det gør de ikke — hvis du ikke har haft dem på om dagen.

Hold fugtigheden ude.

Vi kender alle den følelse at skulle tage let fugtigt tøj på efter overnatning ude, og det ganske uanset, at vi har udsøgt os overnatningsstedet så tørt som muligt. — Nattefugtigheden lægger sig overalt, og da vi normalt anvender en eller anden form for åbning i teltet, kommer fugtigheden også til vort tøj. Hvis du fremstiller nogle ikke for små **plasticposer** til at opbevare tøjet i om natten, undgår du fugtigheden. Tøjet skal naturligvis være tørt, når det puttes i, ellers gør det kun ondt værre. Poserne kan udmærket anvendes til at have tøjet i også i rygsækken.

Teltet op!

Udsøg det sted, teltet skal stå på, med omhu. Jordbunden er naturligvis tør, men er den også plan, så I ikke triller rundt i teltet i søvne? Fjern alle sten (selv de små) og pinde. Læg dig evt. ned på jorden for at prøve, om »sengebunden« nu er tip top. Vindretning og læ har du taget hensyn til.

Den nemmeste måde at rejse teltet på er: rul det ud, luk teltåbningen, sæt de fire hjørnepløkke i, så siderne er paralelle og stramme, rejs teltstængerne og fastgør bardunerne. Stram teltdugen og væggene, så der ingen rynker er nogetsteds.

I tilfælde af regn og mod aften (duggen) slækkes bardunerne. De kryber ind i vådt og fugtigt vejr og kan stramme teltet for meget!! Du kan også klare problemet ved at grave et lille hul ved siden af teltstangen og stille teltstangen heri. Så klarer du sagen med en enkelt håndbevægelse!

I regnvejr må du ikke røre teltdugen. I så fald vil regndråberne gå igennem dugen og dryppe ned i teltet. Hvis det alligevel er sket, kan du måske klare sagen ved at sætte fingeren på det sted, hvor regnen kommer ind og føre fingeren ned ad teltdugen indvendig til jorden. Du har chancen for, at regnen følger denne linje.

Teltet er åbent om natten. Du tager vel bl. a. i lejr for at få frisk luft?

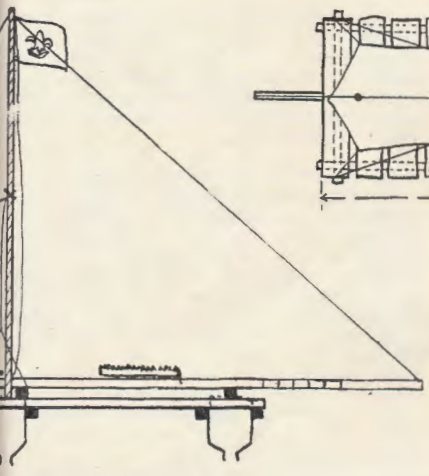

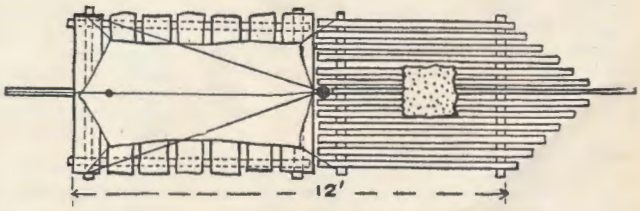

Her kan du se, hvorledes en Kontiki flåde bygges.

Tegningerne har vi lånt fra The Scout. De er tegnet af John Sweet.

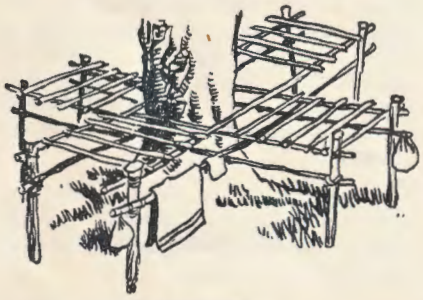

Vaskebord.

-TIPS

Teltet op!

Udsøg det sted, teltet skal stå på, med omhu. Jordbunden er naturligvis tør, men er den også plan, så I ikke triller rundt i teltet i søvne? Fjern alle sten (selv de små) og pinde. Læg dig evt. ned på jorden for at prøve, om »sengebunden« nu er tip top. Vindretning og læ har du taget hensyn til.

Den nemmeste måde at rejse teltet på er: rul det ud, luk teltåbningen, sæt de fire hjørnepløkke i, så siderne er paralelle og stramme, rejs teltstængerne og fastgør bardunerne. Stram teltdugen og væggene, så der ingen rynker er nogetsteds.

I tilfælde af regn og mod aften (duggen) slækkes bardunerne. De kryber ind i vådt og fugtigt vejr og kan stramme teltet for meget!! Du kan også klare problemet ved at grave et lille hul ved siden af teltstangen og stille teltstangen heri. Så klarer du sagen med en enkelt håndbevægelse!

I regnvejr må du ikke røre teltdugen. I så fald vil regndråberne gå igennem dugen og dryppe ned i teltet. Hvis det alligevel er sket, kan du måske klare sagen ved at sætte fingeren på det sted, hvor regnen kommer ind og føre fingeren ned ad teltdugen indvendig til jorden. Du har chancen for, at regnen følger denne linje.

Teltet er åbent om natten. Du tager vel bl. a. i lejr for at få frisk luft?

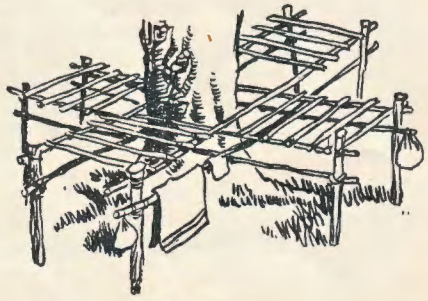

Vaskebord.

»En spejder kendes på sine græstørv«

sagde en gammel spejderfører engang. Alt for mange steder kan man se afsvedne pletter, fordi en spejder ikke forstod at anbringe græstørvene på forsvarlig måde. Sørg først for at skære dem pænt af, opbevar dem afsides. Hvis det er solskin, må de jævnligt vandes. Når de skal lægges ned igen, graver du først jorden engang og lægger dem tæt ved hinanden, så de fylder hele det afgravede område ud. Græstørvene skal ligge ca. 2—3 cm over den øvrige jordflade. De synker altid en del!

Tænd et bål!

Tag to sæt tændstikker med i lejren, en æske, som du plejer at bruge den, og en æske (eller løse tændstikker) i en vandtæt beholder, vandtæt papir eller anbragt i parafin (stearin).

Lær følgende metode, som gamle skovmænd bruger, når de skal slukke en tændstik: Pust den ud, bræk den i to stykker, put dem i lommen. Hvis den ikke er slukket, vil du mærke det!

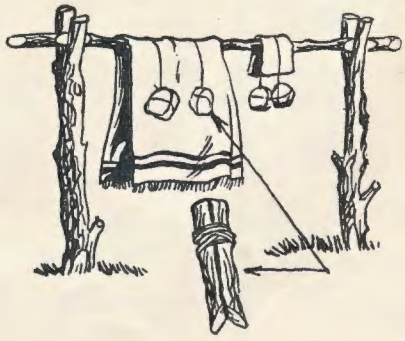

Tørrestativ med klemmer.

Tørt *(dødt)* træ er nødvendigt for at tænde bål. Saml brænde fra skovbunden og tag først det træ, der kun enkelte steder rører jorden. Det er meget bedre end det, der ligger tæt henad jorden. Allerbedst er de tørre udgåede grene nederst på stammen. De er kun helt tørre, når du nemt kan knække dem af. Birkebark er også godt til optænding. Flækkede pinde fænger bedre end »runde«. Gem noget tørt brænde natten over et passende sted, evt. i teltet.

Kære »lejrsportsmand«

Jeg synes ærlig talt, den er temmelig skrap med dit stativ til ophængning af tre Billy-cans. Det ligge temmelig langt under dansk lejrstandard at bruge søm i et lejrarbejde, rent bortset fra, at jeg synes, at stativet er temmeligt upraktisk.

Det kunne laves meget simplere, men *søm,* og du kalder dig »lejrsportsmand«, ja, kan man nu forstå det?

S.R.
Asser Riig's trop.

Flere lejrarbejder

Ja, der burde have været flere protester mod de mange søm. De hører jo nu engang ikke med til *vor* lejrsport. Måske kan det klares med at skære riller eller anbringe træpløkke. Måske vil nogen forsøge det?

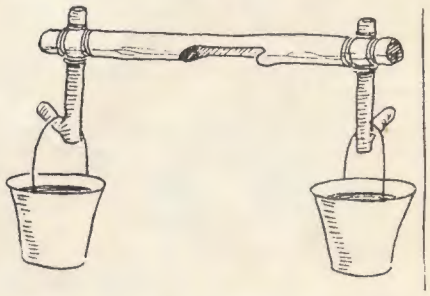

Men, lad os da se nogle andre lejrarbejder (uden søm). Først et vaskebord bygget omkring et træ, dernæst et tørrestativ, hvor sten anvendes i stedet for klemmer og endelig et »åg«. — Meget praktisk, når der skal hentes vand eller mælk. Måske har du også en ide? Lad mig da få den snarest til Lejrsportmanden, DDS, Fiolstræde 19, København K.

Allmuligmanden

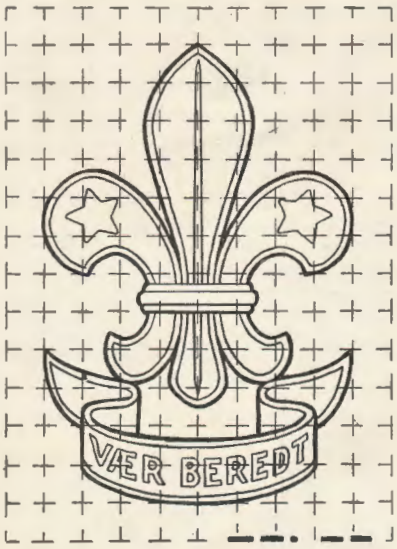

Kan du tegne liljen?

De fleste af os kan tegne spejderliljen, så den så nogenlunde kommer til at ligne. Værre er det, når vi skal tegne den helt rigtig. Du ved sikkert, at liljen er spejdernes mærke jorden over, men hvert korps har tegnet sin lilje på sin måde. Vort korps' lilje er meget enkel og ren i linierne, og da jeg tror, at mange spejdere gerne vil kunne tegne den helt rigtig, som den skal være, viser vi dig en tegning af liljen med kvadreret baggrund, så du nemt kan tegne den helt korrekt med bånd og det hele.

Træfløjte.

Vi skal prøve at lave en lille træfløjte, der giver to toner og er udmærket egnet til at kalde patruljen sammen med. Du skal bruge en træklods ca. 3×7 cm. Først borer du 2 huller i (fig. 1). De skal være af forskellige dybde, for at fløjten kan blive to-tonet (se fig. 3). Derefter udskæres fløjtehullerne et lille stykke ned i de først borede huller og i hvert af disse indsættes en lille træpløk, således at der bliver en lille åbning i hvert hul. Nu skulle den kunne fløjte med to toner. Bedst er det dog om du også skærer en trekantet flis af forneden, så den ikke fylder for meget i munden. På figur 4 kan du se den færdige fløjte. Den er meget nem at lave, og I kan få megen fornøjelse af den. —

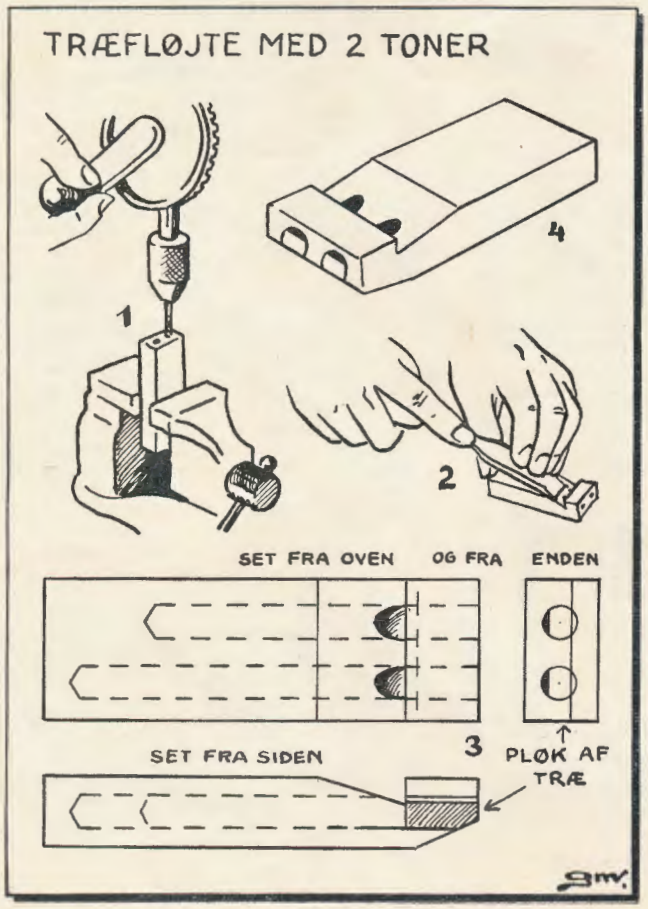

Den østrigske »Maultrommel««.

Alle, der har deltaget i Jamboree 1951, kender dette lille mærkelige musikinstrument. Det kaldes også »Mundharpe«, eller »Brummeisen« (brummejern) og er kendt fra ældgamle tider i Alperne, på Balkan, Østeuropa, og hos Asiens naturfolk, der laver det af bambus el. lign.

Nu fremstilles Maultromler kun i den lille by Molln i Steyrtal i Oberøsterreich. Der er det hjemmeindustri, og hele familien deltager i instrumentets fremstilling. En rombeformet jern- eller ståltrådsstav, ca. 5 mm tyk, bøjes i den ønskede form, enderne files til og bøjes atter. Der findes forskellige former.

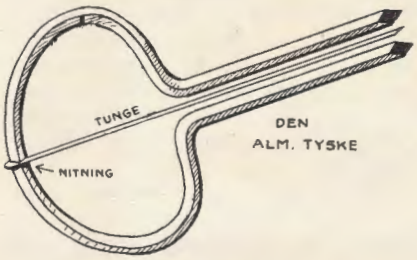

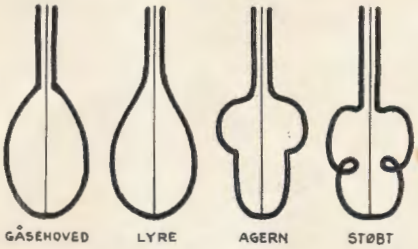

»Tungen« skæres til af stålblik, files, hærdes, og nittes fast i rammens bøjning. Derefter anbringes de færdigformede instrumenter i »Skuremøllen«, for at slibes blanke. Dette besørges af floden Steyr, der driver små møllehjul, der således driver små kasser, fyldt med groft savsmuld, og derinde bliver instrumenterne gennemrystet til de er blanke. Tilsidst bliver de forgyldte, det er kvinde- og børnearbejde — og så er de færdige til salg.

Mon det var et forsøg værd for »metalarbejdere« blandt skovmænd, at fremstille dette nydelige instrument? Prøv ad!

Gamle Elg.

Galathea (fortsat fra side 71)

været for farven, kunne det lige så godt have været en gigantisk skudefuld havregrød, der stod og var ved at brænde på!

Til spejderkonference i Auckland.

Jeg så en hel del til ny zealandske spejdere i Auckland og Rotorua. Fra de aucklandske rovere modtog jeg en opfordring til at fortælle om ekspeditionen og spejdersport i Danmark. Det foregik i en dejlig hytte, der lå i en park ved foden af en af de ovennævnte vulkanhøje. Senere blev jeg inviteret til at overvære en konference for byens spejderførere. Der var 100 til stede, og det foregik omtrent som hjemme. Førermangelen gør sig i endnu højere grad gældende i Ny Zealand til trods for, at der kun er tre måneders soldatertjeneste. Jeg overbragte dem en hjertelig hilsen fra danske spejdere og fortalte dem derpå en hel del om vort patruljesystem og skovmandsarbejde, der i Ny Zealand drives på en anden og knapt så effektiv måde.

Inden vi tog til Rotorua, havde jeg fået opgivet adressen på et par stedlige spejderførere. Vi overnattede i det rummelige tropshus og sparede derved dyre penge til hotel. Den ene af afterne fik jeg mig en god sludder med nogle af Rotorua-spejderne, og som sædvanligt fortalte jeg løst og fast om Galathea og danske spejdere. De var iøvrigt nyligt kommet hjem fra sommerlejr, der jo hernede ligger ved nytårstid. Lejren havde ligget på et sted, hvor de i en bæk havde kunnet fange ørreder, og få skridt derfra var der en lille dam med kogende vand, hvori de havde kogt de friskfangede fisk!

Resultater af skelsættende betydning for kendskabet til dybhavets dyreverden.

Det var en af de uundgåelige kedelrensninger, der bevirkede, at vi måtte blive i Auckland i 14 dage, men midt i februar kunne vi omsider sige farvel og stod så nordpå, op til Kermadec-graven, der er et af verdens dybeste huller. I den forløbne måned har vi arbejdet herude i Kermadec-dybet og i den nordfor liggende Tonga-grav, kun afbrudt af en kortvarig oliefyldning i Auckland.

Og hvilke resultater har vi ikke opnået! Philippinergraven med påvisningen af liv på de største dybder var det første højdepunkt, og Kermadecgraven vil blive stående som et andet højdepunkt af lige så stor videnskabelig betydning. Herude lykkedes det nemlig for første gang at få et indtryk af fordelingen af bundfaunaen fra forholdsvis lavt vand og ud til de virkeligt store dybder på mellem 8 og 9000 m.

Det var Kermadecgravens særlige bundforhold, der gjorde dette muligt. I de tidligere undersøgte dyb, først og fremmest Philippinergraven, afslørede ekkoloddet en skarpt nedskåret fure i havbunden med sider så stejle, at kun fiskeri på rendens forholdsvise plane bund var teknisk gennemførligt. Her i Kermadeckraven fandt vi ganske vist også en meget stejl vestside af den næsten N-S gående rende. Men østsiden viste sig at aftage så gradvis, at det efter grundige oplodninger skønnedes forsvarligt at sætte fiskeriredskaber ud på forskellige dybder.

216 dyrearter i adskillige tusind eksemplarer!

Den samlede arbejdstid var af forskellige grunde begrænset til ca. tre uger, og en væsentlig del af den måtte nødvendigvis anvendes til oplodningsarbejde for at finde egnet trawlbund. Alligevel nåede vi ved at arbejde dag og nat at foretage ialt 16 trawltræk, dels med den store sildeskovltrawl, dels med den mere robuste 6 m slædetrawl. Imidlertid regner vi 4 af de 16 for mislykkede, fordi redskabet p. gr. a. kontrære vind- og strømforhold ikke nåede i bund. I kan næppe forestille jer vor skuffelse og ærgrelse, når trawlen kommer op uden bunddyr. Så er de 10-12 timer, trawltrækket har varet, uhjælpelig spildt, og der er ikke andet at gøre, end at sætte det hele ud igen og håbe på bedre held næste gang.

Men de ¾ af trækkene lykkedes altså — og lykkedes fint. Det var helt overvældende, hvad der var af bunddyr i disse 12 træk — både antallet af arter og af individer var langt større, end vi havde turdet drømme om. De 12 træk var fordelt på dybder mellem 8500 og 2500 m — de 7 af dem på 6000 m og derunder. Mindst 216 forskellige arter bunddyr fangede vi her og deraf de 100 på dybder fra 6000 og nedefter. Dette er ca. dobbelt så mange arter, som vi har fanget i de andre, hidtil undersøgte store dyb tilsammen og bringer kendskabet til det virkelige dybhavs dyreverden et langt skridt frem. — En foreløbig undersøgelse af dette enestående materiale har vist, at kun meget få arter er blevet fanget både på meget dybt vand ca. 6000 m og på ringe dybder som 25-2700 m. Som det kunne ventes, aftager antallet af arter nedefter. Derimod er antallet af individer for adskillige af de virkelige dybhavsarter forbavsende stort.

Galatheas gaster beundrer geysere og varme kilder.

Rotorua-troppens Kea patrulje i sommerlejr. Bemærk bregnetræerne i baggrunden.

Således fangede vi på 8500 m ca. 1000 eksemplarer af een søpølseart og 200 af en anden og på 6900 m over 200 eksemplarer af en slangestjerne. Dette falder godt i tråd med det almene billede, vi efterhånden har kunnet danne os af dybhavet: En betydeligt større dyrerigdom end man hidtil har forestillet sig, når man har forsøgt at gisne om, hvad der fandtes neden for 5-6000 m.

Nye verdensrekorder.

Endelig kan det — hvis du er interesseret i rekordjageri — sikkert glæde dig at høre, at vi har sat verdens-dybderekord for endnu en lang række dyregrupper. For søliljer og snegle er dybderekorden nu 8500 m, for søstjerner 7800 m, for svampe og krabber 7200 m, for tanglus 7100 m, for polydyr og søpunge 6900 m samt for søfjer, koraller og slangestjerner 6800 m.

Ligesom i de andre store dyb har vi også her foretaget målinger af havvandets temperatur og indhold af ilt og forskellige salte, helt fra overfladen og ned til 9500 m. Nede ved bunden, 9½ km under den solglitrende havflade, er der ikke blot evig nat og et frygteligt tryk; der er også hundekoldt, kun godt 1.5° over frysepunktet.

Endelig har vi selvfølgelig foretaget en masse oplodninger med det store ekkolod, så et langt bedre kendskab til de graves dybde og udseende nu er opnået. Den maksimale dybde i Kermadecgraven loddede vi til 10.260 m, 800 mere end hidtil antaget og den første dybde på over 10 km på den sydlige halvkugle. Også i Tongagraven fandt vi et sted med lige 10 km vand, og desuden konstaterede vi, at de to grave i virkeligheden må opfattes som een meget lang længdefure. Tærsklen mellem dem troede man nemlig tidligere lå i kun 4 km dybde, men vi fandt efter omfattende oplodningsarbejde, at den intetsteds ligger højere end ca. 6500 m.

— Nogle uger hektisk arbejde er afsluttet, nogle uger, der har givet resultater, som vil blive stående i havforskningens historie, og som blev nået ved et fortrinligt samarbejde mellem Galatheas besætning, officerer og videnskabsmænd. — Nu går det mod Danmark, men vi håber stadig, at der undervejs skal blive mulighed for endnu nogle ugers arbejde i de mellemstore dyb, vi passerer på vejen hjemover.

Torben Wolff.

På fastelavnstur med Lakseflokken i Randers

Nu skal I bare høre om en dejlig tur vi havde fastelavnssøndag. Vi mødtes sammen med troppens spejdere og i hold startede vi på et lille løb, hvor vi bl. a. skulle fylde en spand med vand. Her kom krus og spejderhatte i brug. Et andet sted blev vi sendt op ad en høj skrænt. Nogle løb op ad trapperne og andre ad skråningerne; det gik stærkt — men da vi kom ned igen spurgte de os, hvor mange trin der var — og det havde vi jo ikke talt. Så måtte vi enten gætte os til det eller en måtte op igen!

Nå vi kom da løbet igennem og da vi endelig nåede Frøvadsholm, hvor vi skulle slå katten af tønden, var der en masse forældre. Der var mindst 20-30 stk. Nede i skoven var der ikke mindre end 3 tønder. Det viste sig, at forældrene også skulle slå katten af tønden. Nej, hvor var det sjovt! Spejderne blev først færdige, og lidt senere gik der hul på forældrenes tønde. Ih, du skulle bare have set, hvordan de »sloges« om æblerne og appelsinerne! Nå, vi var nu også helt gode til det, da det blev vores tur. Men vi delte da bagefter, så vi allesammen fik noget.

De 3 kattekonger og stavkonger fik præmier. Og forældrenes kattekonge og stavkonge fik hver sin ende af et langt lakridssnørebånd i munden, og så fik de travlt med at se, hvem der fik spist mest af det. Tilsidst fik det vindende hold fra løbet en appelsin pr. mand, og så kastede tropsrådsformanden karameller i grams, både til ulve, spejdere og forældre. Du kan tro vi morede os. Næste år kan det godt være, at forældrene vil være med i løbet derud! Det glæder vi os allerede til.

Til slut sendes en stor ulvehilsen fra alle ulveungerne i 1. og 2. Lakseflok. Randers.

De tre K'er bliver »dagens mænd«.

I det mørke, skumle rum griber Kalle telefonen; en grødet stemme siger i tragten: »Det er Towald — altså, Stoffer, vi mødes i nat kl. 2 uden for skolebygningen. Rektor har lige fået stakater til udbetaling af lønninger, er du klar på den, Stoffer?« Kalle lavede sin stemme dyb og svarede: »O.K.!« hvorpå han hurtigt smækkede hørerøret på. Der var nu ikke mere lys i lommelampen, og drengene måtte for enhver pris ud. Kras havde fundet et stort rottehul, hvor den gravede og kradsede; murstenene løsnede sig omkring hullet. Da drengene opdagede dette, begyndte de at hjælpe Kras med at grave. — Snart var et stort stykke mur revet ned og afslørede nogle pilrådne brædder; til alt held lå der et solidt »koben« i hulen; langsomt fik de løsnet et bræt. — Vand og mudder begyndte at sive ind. — Situationen var kritisk. — Skulle drengene ganske stille drukne i mudder og vand? De var nemlig klare over, at hulen, de befandt sig i, lå midt i en tidligere kanal, der havde ført vand til fabriken, kanalen havde ikke været brugt i mange år og var nu kun en stinkende mudderrende; vand og slam steg nu langsomt omkring drengenes ben. Det gjaldt om at få væltet så mange brædder, at man kunne få presset sig ud i dyndet, der næppe kunne være særlig dybt. Alt imens vandet sivede ind i hulen, løsnede de rådne brædder sig mere og mere, i virkeligheden gjaldt det drengenes liv, hvilket de til alt held ikke var ganske klare over. Nu lød der en syden og siven — to store brædder begyndte at give sig — kunne man vælte disse brædder? — kunne man slippe? — ud i koldt dynd og mudder. Endelig gled brædderne til side. En bred og fed, stinkende vælling af mudder boblede ind i hulen, men i samme nu masede gutterne og hunden sig ud i mosen — og det lykkedes dem at få fodfæste oven på taget af hulen, hvor vand og mudder kun nåede dem til knæene. — Men hvad nu? — Der var langt til land — svømme kunne man ikke i mudderet — og vade ind var den sikre død, da der mange steder var dybt hængedynd. Krille bar under blusen »Ulvebogen«, som ligaen lige havde lånt af lærer Aagaard. Krille der jo havde trænet sin hund, Kras, til at være sporhund, skrev på titelbladet af bogen, hvor ligaen befandt sig, og i hvilken stilling de var. Derpå lod han Kras snuse til bogen i nogen tid, lige til den bjæffede stærkt, så snappede den bogen mellem kæberne og halvt svømmende, halvt mavende sig igennem mudderet ind til fast grund, hvorefter den tog retning mod lærer Aagaard.

Kan Kras klare den?

Er din »ham« i orden?

Jeg gad nok se den ulv, som ikke sætter en ære i altid at være rigtigt påklædt. Det er et flot syn, at se en rigtig påklædt bande og flok på tur. På næste side kan du nemt se, hvordan en ulv skal se ud, hvordan mærkerne skal sidde, og jeg håber, at tegningerne vil hjælpe de, der endnu ikke har uniformen helt i orden. **Gråulv.**

DET DANSKE SPEJDERKORPS:

ULVEUNIFORMEN

2 NU HAR HAN TAGET ØMFODSPRØVEN OG HAR AFLAGT ULVELØFTET

FÅET KORPSMÆRKE

BANDE MÆRKE

ØMFODSMÆRKE

2. FJORDBY

OG FLOKBÅND

1 EN ULVEUNGE LIGE EFTER INDMELDELSE I FLOKKEN:

ULVEHUE MED ULVEHOVEDE FORAN

TØRKLÆDE I FLOKKENS FARVE

MØRKEBLÅ SWEATER

OM SOMMEREN OPRULLEDE ÆRMER

MØRKEBLÅ BENKLÆDER

OM VINTEREN KAN SKI-BENKLÆDER BRUGES

STRØMPER KHAKI ELLER SORTE M. GRØN KANT

SORTE ELLER BRUNE SKO EL. STØVLER

SPEJDERBÆLTE M. KORPSETS NAVN OG LILLIE

3 HAN HAR IKKE VÆRET LÆNGE OM AT TAGE 1. STJERNEPRØVEN

1. STJERNE

5-TAKKET GUL METALSTJERNE VED SIDEN AF ØMFODSMÆRKET OG PÅ DEN HØJRE SIDE.

KORPSMÆRKE

4 SÅ ER DER GÅET ET ÅR OG HAN HAR FÅET SIN FØRSTE ÅRSSTJERNE

HAN HAR OGSÅ TAGET SINE FØRSTE DUELIGHEDSTEGN ATLET OG HUSORDØNNANS

ÅRSSTJERNE

6-TAKKET HVID METALSTJERNE

5 VOR ULVEUNGE HAR NU TAGET 2. STJERNEPRØVEN

STJERNEN ER MAGEN TIL 1. STJ. OG ANBRINGES PÅ VENSTRE SIDE AF ØMFODS-MÆRKET

OG EN KILOMETERPLADE HAR DER OGSÅ VÆRET ENERGI TIL

30 km

6 VOR ULVEUNGE ER NU BLEVET HJÆLPER I EN BANDE, DET SER VI AF DET GULE BÅND OM VENSTRE ARM

HJÆLPER BÅND

SOM DU SER, HAR HAN OGSÅ TAGET ENDNU ET DUELIGHEDSTEGN.

7 PÅ SIDSTE BILLEDE HAR HAN IKKE MINDRE END 6 DUELIGHEDSTEGN OG ER BLEVET BANDEFØRER

BANDEFØRER-BÅNDET

PRØV NU AT TAGE DIN BLUSE FREM OG SE OM DINE MÆRKER SIDDER HELT RIGTIGT; ELLERS MÅ DU SE AT FÅ DET ORDNET!

gm.

1952

På udkig KORPSET RUNDT

Køstos
hedder en venskabslejr, der i 1954 skal finde sted ved Voss i Norge. Det er den 4. venskabslejr, som Frie Fugle, København, Hedvig Eleonora Scoutkår, Stockholm og Sct. Hallvards Gutter, 15. Oslo trop afholder. Det mærkelige navn er sammensat af de to første bogstaver i bynavnene, altså KØ-ST-OS. (København, Stockholm, Oslo).

Skovmændene
1. Rudkøbing trop bygger i denne tid en skovmandshytte i en skov uden for byen. Hytten bygges som en nybyggerhytte, men af gamle jernbanesveller. På fotografiet kan du se, hvor langt man er kommet.

Måske en god ide?
Ved du, at troppen desværre bliver nødt til at oprette en ny patrulje af de drenge, der kommer for sent til møderne og dem, der glemmer at sende afbud og bare bliver borte. Vi har tænkt os at kalde patruljen »Sneglen« eller »Dovendyret«.

(Jens Bang)

To spejdere.
der i øjeblikket er indkaldt til marinen og er stationeret i Skagen, er blevet spejdere i 1. Skagen trop under indkaldelsen. Troppen planlægger iøvrigt sommertur til Norge.

Den første week-end i marts
var Ålborg præget af nogle store spejderarrangementer, idet Johan Rantzaus trop og flok holdt en stor basar i spejderborgen og Knud den Stores trop en stor udstilling i forstaden, Vejgård. Troppene havde megen glæde af festerne — både spejdermæssigt og økonomisk.

Spejderne i 1. Hinnerup
kan i stedet for kontingent aflevere 10 kg rene, bundtede aviser hver måned. Til 10 kg går cirka 120 stk.

Til Tyskland.
2. Thisted trop tog sig af 10 tyske spejdere i Grenaalejren og har nu fået invitation fra Tyskland, således at en patrulje til sommer kommer til at tilbringe 1 måned dernede, først ved indkvartering i private hjem, dernæst i en divisionslejr og endelig på en rejse. Hele turen kommer kun til at koste 40 kr.

Præmien kan byttes!
Redaktionen af Stifinder (13. Århus) har udsat en præmie i en konkurrence. Det er en blyant, der under særlige omstændigheder kan byttes med en fodtur til Egå!

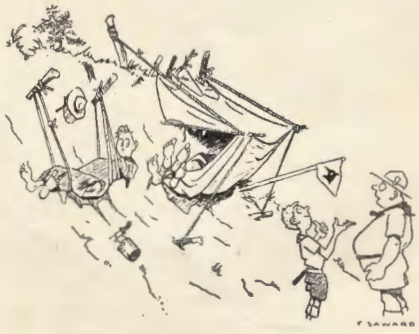

— Hvad synes du om vort nye system?

En stor spejderudstilling
finder omkring 1. november sted i Ålborghallen, som Ålborgspejderne har lejet til dette formål.

Operation Fox
kalder spejderne i 2. Sønderborg trop en stor og meget interessant opgave, som de har påtaget sig at løse. De vil indrette en over 400 kvadratmeter stor legeplads i tilknytning til et større andelsboligbyggeri. Man havde først prøvet at interessere beboerne for denne opgave, men det blev ikke rigtig til noget.

Da spejderne hørte om disse vanskeligheder, besluttede de ældre spejdere og skovmænd sig til at tilbyde deres assistance, og arbejdet er nu i fuld gang, idet spejderne i flere hold arbejder hver lørdag eftermiddag og hver søndag formiddag. Man håber at kunne få legepladsen færdig engang i maj.

Det er en meget betydelig opgave spejderne har påtaget sig, idet legepladsen efter planering skal indrettes med en stor boldbane, underjordisk rutchebane, vipper, vipper, karuseller, sandkasser og forskellige borge og skibe foruden ret betydelige beplantninger og opsætning af raftehegn.

Planen er blevet mødt med stor interesse i byen, og en vittig spejder foreslår, at der nu indføres et duelighedstegn for jord- og betonarbejde m. m.

På billedet kan du se et arbejdshold parat til at tage fat.

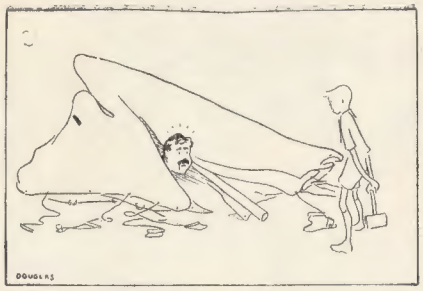

— det faldt!

Hindholm kostskoletrop

var i februar måned på et spændende spejderløb, der blev ekstra godt, da det viste sig at alle udlagte meldinger var sneet til. Man måtte bruge spaderne for at grave dem frem. Herom berettes følgende i troppens blad:

Naturligvis blev der kludder med posterne. De var ikke til at finde. John lignede en autoriseret brøndgraver, da vi ledte efter post I, men det gjorde vi andre for den sags skyld også. Jeg glemmer aldrig det syn, der mødte os ved post II. Det var Rævene, der var der. Holst sad på en sten og så fortvivlet ud, broderen stod med hænderne i lommen og så lige så opgivende ud, Brabrand brugte mindre pæne udtryk om tropsledelsen, den patrulje, der havde været der før, kulden og kort sagt alt. Den eneste der var i aktivitet, var Bornholmeren. Han var ifærd med at kulegrave en nærliggende pløjemark. Jeg sluttede mig til den sørgende skare, men efter en pludselig indskydelse sagde jeg til Bornholmeren: »Grav der engang.« Og mærkelig nok. Langt nede i den snedrive lå resterne af en cigarkasse, og kortene med opgaverne var i god behold.

NYE·NAVNE·TIL ÆRES·SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Kong Eriks trop
PF John Møller
PF Ib Nielsen

1. Aabenraa trop
SK Peter Fink
SK Henning Jacobsen
SK Svend Caspersen
PF Carlo Petersen
PF Hans Jørgen Søberg
PA Poul Hviid

Dyssegaardens trop
PF Tommy Jappe

2. Sønderborg trop
Helge Mortensen
Ole Palmus

JLDBOR

1. Cimbrertrop
SK Frank Poulsen

VANDRINGER

100 km:

Henrik Gerners trop
PF Erik Nielsen
PA Jørgen Jørgensen

60 km

1. Birketrop
Niels Egund
Claus Almborg
Hans Jørgen Skounsø
Gustaf Wendt

1. Grøndalsvænge
Hans Henrik Østerbye
Erik Gammelgaard

1. Odense trop
PF Otto Storm Hansen
PA Poul Scheuer-Larsen

Henrik Gerners trop
PF Ib Nielsen
PA Ole Hansen
Bent Jensen
Poul Petersen
Erik Mortensen

VÆBDERE

Kong Eriks trop
PF John Møller
PF Ib Nielsen

5. Odense — Sct. Georgstrop
PA Niels Møller
PA Knud A. Knudsen
PA Knud Kirkegaard
PF Jørgen E. R. Rasmussen

1. Farsø trop
PF Benn Bak
PF Jens Langkjær
PF Arne Pedersen
PA Per Sørensen
PA Willy Rolighed

Laksetroppen
PA Poul Hauerbach

1. Aabenraa trop
PA Johannes Koch
PA Emil Bundesen
Herluf Eriksen

1. Korsør trop
PF Gustav Kähler

Dyssegaardens trop
PAJohn Grothe

2. Sønderborg trop
Bent Nielsen
Hans Kjer
Erling Johannsen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

4. fortegnelse over tropsblade:

Brølet	Tigertroppen, Nysted
Budstikken	Balders trop og flok, Asnæs
Cimbrerluren	1. Cimbrer trop, Støvring
Den lille Nørrejyde	1. Farsø
Falkeflugt	3. Godthåb, Falketroppen
Gnisten	1. Herlev
Hjorbjørpa	6. Frederiksberg, Holger Danske
Hellebarden	5. Absalon
Pilen	1. Langesø
Rådsklippen	14. Århus
Spejderhatten	1. Rønne
Stifinder	13. Århus
Stortrommen	Glenterne, Nykøbing F.

Hermed 130 blade.
Kan vi mønstre flere endnu?

— den må du huske

Kr. 1,50

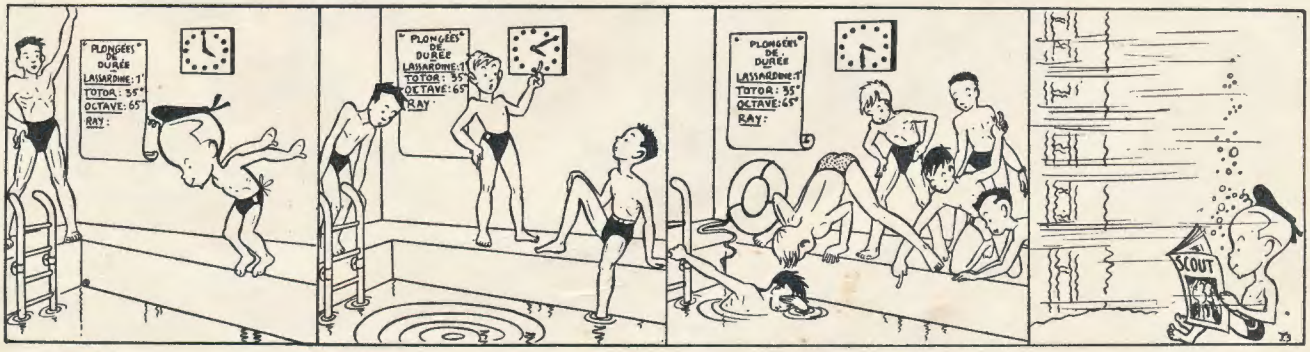

Har du set de nye priser i kataloget?

Reglementeret uniform –

Spejderbluser..... størr.	6	8	10	12	14
	19.50	**21.50**	**23.50**	**25.50**	**27.50**

Spejderhatte med reglementeret bånd **19.85**
Spejderbælter med reglementeret spænde **6.50**

Spejderstrømper.....	9	10	10½	11	11½	12
drap el. khaki	**9.85**	**10.35**	**10.85**	**11.35**	**11.85**	**11.85**

Spejderbukser..... liv.	64	68	72	76
	9.45	**10.65**	**12.50**	**13.50**

Vore spejderbukser er ekstra svære og med rigtige lommer

Ulvesveaters..... størr.	4	5	6
	19.50	**21.00**	**22.50**

Ulvehuer m. reglementeret mærke..... **7.85**

Ulvestrømper.....	7	8	8½	9	9½
	7.85	**8.65**	**9.15**	**9.50**	**9.85**

Ulvevindbluse **37.75** **38.75** **39.75**

Stort udvalg i andre vindbluser og regnfrakker.

3 specielle tilbud:

begrænset antal, ordrene ekspederes i rækkefølge.

Sprit- eller vanddunk
emaille
0.85 - 1.85

Emaillekrus
flad facon
brune **0.45**

Emaille tallerkener
hvide med blå kant
flade **0.85** - dybe **1.85**

Lejrskjorter – **den store mode til drenge i år**
– **glimrende til skolebrug**

orig. skotskternet: royal stuart (rødternet)

alder 8	10	12	14 år	voksne
13.85	**14.85**	**15.85**	**16.85**	**19.85**

Husk: Vi er specialister i **soveposer:** krøluld fra **48.50** - dun fra **88.00**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. Palæ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAlæ 5711. Kontortid kl. 8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI. KØBVN.